

ministeren, om Lovforslaget for Liden videre fremmedes.

Da Ingen mere begjærede Ordet, fattedes Spørgsmaalet om Lovforslagets Fremme under Afstemning og forkastedes med 71 mod 7 Stemmer.

Man gif derpaa over til det sidste Nummer paa Dagsordenen: 1ste Behandling af Forslag til Grundlovsbestemmelse om Indskrænkning af Grundloven af 5te Juni 1849. (Forslaget findes i Udsagnet Pag. 101).

Grundtvig: Dengang det nu heden-gangne Ministerium forkyndte det forrige Folkething, at Hans Majestæt ikke vilde give sit Bisald til dette Forslag om Grundlovsforandring, da ville de, som da hørte til Folkethinget, vel erindre, at jeg var langtsfra at være enig med de ærede Medlemmer af dette Thing, som vilde yppe Trætte med Ministeriet om dets Ret til allerede da at betroe Rigsdagen, hvad det kunde vide om Hs. Majestæts Forsætter i denne Henseende. Jeg maa bringe i Erindring, at jeg tværtimod hilste denne Meddelelse som den gladeligste Tidende, der for Diebliffet kunde bringes det danske Folkething, fordi dette saakaldte Forslag til Grundlovsforandring i mine Dine var og er piint og plaget frem af et aldeles udansk og ufolkeligt Ministerium, saa at det danske Folkething og det danske Folk vist ikke kunne ønske noget Bedre, end at blive det qvit. Det er nemlig ingenlunde blot et Forslag til Forandring i Danmarks Riges Grundlov, nei! det er et Forslag til en fuldkommen Ophævelse og Afskaffelse af Danmarks Riges Grundlov. Derfor derfor dette Grundlovsforslag bliver antaget nu og bliver antaget tredie Gang, saa maae vi vide forud, at hele Danmarks Frihed og Selvstændighed er aldeles opgivet, og at alle danske Borgeres Friheder og Rettigheder ere priisgivne enten til et i Grunden uansvarligt Ministeriums Wilskaarlighed eller til Afgjørelse af et Fællesraad, med Hensyn til hvilket vi slet ikke have nogen Sikkerhed for, hvorledes det vil blive sammensat, men hvor-

om vi have al rimelig Formodning, at vore bitterste Fjender ville faae Stemmesleerhed-deri. Det er derfor kun med dyb Beklagelse, at jeg atter seer dette Forslag paa Dagsordenen, og det med saa meget større Beklagelse, som jeg ikke kan dølge for mig selv, at der vil være mere Rimelighed for, at det vil blive antaget, end at det vil blive forkastet. Det er imidlertid min Pligt baade som Danne- mand og som dansk Folkethingsmand at gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt, for at forhindre mit Fædrelands Undergang.

Ved denne 1ste Behandling, som jeg naturligvis ønsker maatte blive den eneste, skal jeg kun stræbe saa kort og saa klart, som det er mig muligt, at give Forsamlingen det Indtryk, at det er bogstavelig Sandhed, at i det Diebliff, dette Forslag bliver til Lov, har Danmarks Rige slet ikke mere nogen Grundlov. Naar de Herrer ville behage at see efter, hvad Indholdet af hele dette Forslag er, saa vilde de finde, at der, uden engang at tale om de Paragrapher, som ere foreslaaede aldeles at skulle gaae ud af Grundloven, derimellem ere Paragrapher, som vi ere aldeles visse paa ikke komme eller kunne komme igjen i nogen Fællesforsfatning, og hvorpaa dog ikke alene Rigets, men ogsaa alle de enkelte Borgeres Sikkerhed, Frihed og Rettigheder beroe. Jeg skal som et Exempel herpaa blot nævne, at det jo er ligefrem, at den Paragraph, som bestemmer, at der kun skal kunne gives Indfødsret ved Lov, skal gaae ud af den særlige Grundlov, og det jo er øiensynligt, at, naar denne Paragraph ikke optages i Fællesforsfatningen — hvad man vist neppe tør haabe — vil derved Døre og Portie være ladte aabne for alle Fremmede. Men det er ikke blot saaledes, at mange Paragrapher skulle udelades, hvorved baade Ministeransvarligheden og alt Saadant vilde blive til slet Ingenting; men Forslaget indeholder ogsaa Bestemmelser, som gaae ud paa, at Danmarks Riges Grundlov skal være indskrænket til at gaae ud paa Rigets særlige Anliggender, og den eneste Paragraph af noget egentligt Indhold er derfor netop den, som bestemmer, hvad der da skal agtes for at være Danmarks Riges særlige Anliggender og hvori